

# РЕШЕНИЕ

№ 1559

гр. София, 15.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ**, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова  
Д.а Христова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова  
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000501915 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260868 от 10.03.2022г., постановено по гр.д.№13421/2020г., по описа на СГС, ГО, 13 състав е отхвърлен изцяло предявения от Д. Д. В. срещу Н. А. З. иск с правно основание чл.23 ал.2 СК за признаване на установено, че по силата на частична трансформация на лични средства Д. Д. В. е собственик на 66 163/68 576 или 96.48% идеални части от недвижим имот с идентификатор № 68134.1107.182.1.17, представляващ Офис 2, находящ се на партера на сграда с идентификатор № 68134.1107.182.1 находяща се в гр. \*\*\* СО-Район \*\*\*, ул. \*\*\*, вход \*, със застроена площ от 75.58 кв.м., заедно с 18.37 кв. метра идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото - имот с идентификатор № 68134.1107.182, УПИ, съставляващ парцел IV-382 в квартал 10, а по плана на гр. София, местност НПЗ Средец, целият с площ от 505 кв.м., а Н. А. В.А притежава 2413 / 68 576 или 3.52 % идеални части , като неоснователен.

Със същото решение Д. Д. В. е осъден да заплати на Н. А. В.А разноски в размер на 2000лв.

С определение от 10.05.2022г. е изменено решение № 260868 от 10.03.2022г., постановено по гр.д.№13421/2020г., по описа на СГС, ГО, 13 състав в частта за разноските, като Д. Д. В. е осъден да заплати на адв.Г. В. /вместо на Н. А. В.а / адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА в размер на 2000 лв.

***В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищеца по делото.***

***В срока по чл.248 ал.3 ГПК срещу определението е депозирана частна жалба от ищеца.***

***Жалбоподателят-ищец*** Д. Д. В. оспорва решението изцяло и моли същото да бъде отменено, а искът по чл.23 СК уважен. На първо място посочва, че видно от събраните доказателства по делото безспорно се установява, че на 06.04.2017 г. е сключен договор за банков кредит № HL 82209 между „Юробанк България“ АД и Д. В., Н. З., Ц. Д. В. и Д. С. В. - последните двама родители на Д. В., всички в качеството на съдлъжници. За обезпечение на задължението по договора за банков кредит е учредена ипотека върху недвижим имот, собственост на майка му Ц. Д. В., обективирана в н.а. за Договорна ипотека върху недвижим имот № 115, том I, рег.№ 1308, дело 100/2017г. по описа на Нотариус Ц. Д.а. С Постановление за възлагане на недвижимо имущество от 19.04.2017г. на ЧСИ М. Б., Д. В. и съпругата му Н. В.а са придобили недвижим имот, представляващ Офис 2, находящ се на партера в жилищната сграда на ул.\*\*\*, вх. \*, със застроена площ от 75.58 кв.м. Впоследствие с Решение 545635 от 26.11.2018г. на СРС, постановено по гр.д. № 73818/2018г. бракът между съпрузите Д. В. и Н. З. е бил прекратен. Твърди, че е доказано пълно и главно чрез разпит на св.И. Е., че бащата му е дарил сумата от 30 000 лв. в присъствието на свидетеля с цел закупуване на посоченото жилище. Оспорва мотивите на съда, че показанията на този свидетел не биха могли да установят факти в полза на ищеца. Свидетелят, който е и адвокат и е консултирал документите за придобиване на имота от семейството, дава показания под страх от наказателна отговорност. Не се установява св.Е. да е близък на ищеца или ответника, той е съсед и живее в същата кооперация. Отделно, договорът за дарение е неформален и реален, особено като се касае за отношения между баща и син. Неправилно и незаконосъобразно е заключението на съда, че такъв договор би трябвало да е в писмена форма. Именно на база този извод не са кредитирани показанията на свидетеля. Наред с това, св.С. З. е майка на ответницата и е лично заинтересована от хода на делото. Същата заявява, че е в лоши отношения с Д. В., защото той е изгонил внука ѝ от жилището и в момента внукът живее при нея. Въз основа на заключението на ССЕ, по ясен и категоричен начин се установява, че средствата, с които е заверявана сметката на бившата му съпруга Н. З., са внасяни изцяло от ищеца Д. В.. Счита, че при съвкупната преценка на свидетелските показания, представените писмени доказателства и изслушаната ССЕ е доказана пълно и главно връзката между получените средства от бащата му и заплатените суми за придобиване на недвижимия имот т.е. налице е частична трансформация. Претендира разноски.

Оспорва и определението по чл.248 ГПК, като твърди, че видно от приложения договор за правна помощ ответницата не е заплатила разноски за адвокатски хонорар. С обжалваното Определение съдът също е посочил, че ответникът е бил представляван от адвокат, който е в близки отношения и предоставената правна помощ е безплатна. Съгласно константната съдебна практика реалното заплащане на хонорара е абсолютна процесуална предпоставка за неговото присъждане. Събраните по делото доказателства ясно установяват, че не е налице заплатен хонорар и присъждането на такъв е незаконосъобразно - както на

страна по делото, така и с изменение на решението да бъде присъден на адвоката - повереник.

**Въззиваемата страна** Н. А. З. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Изтъква факта, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на настъпилата пълна или частична трансформация на лично имущество съгласно чл.23, ал.2 СК. Счита, че не е достатъчно да бъде установено дарението на паричната сума от 30 000лв. чрез свидетелски показания, тъй като липсват други писмени доказателства в тази насока. В хода на съдебното дирене се установява, че задатъкът за закупуване на имота е заплатен лично от нея с Платежен документ извлечение №12170/ 12.06.2017г., на „ОББ“ АД. Реципрочно липсват каквито и да са други писмени доказателства или индикации в тази насока, че вече бившият ѝ съпруг е бил надарен от баща си и че точно с тези средства, които са били използвани за заплащане на разходи по подготовка на документи за придобиване на процесния имот или че точно с тях е заплатена част от покупната цена. Реципрочно близостта на видетеля с ищеца единствено води до злоупотреба и недостоверност с цел да се помогне по един или друг начин на своя близък. Нещо повече в дадените свидетелски показания липсва конкретика за предаването на парите, още повече как знае какъв точно е бил размера на парите, които са предадени на Д. В., след като не твърди да са броени пред него. При съпоставяне с останалия доказателствен материал, събран по делото, твърди, че не е налично доказателство или индикация, че Д. В. е използвал твърдяното дарение за придобиване точно на процесния имот. В обратната посока, че Д. В. не е бил надарен са свидетелските показания на майка ѝ С. З., която заявява, че е била в много близки отношения с Д. В. - бащата на Д. В., че такова дарение не се е извършило, че е продала свое имущество и е предала парични суми на своята дъщеря Н. З., с цел закупуване жилище на своя внук - детето на Н. З. и Д. В.. Що се отнася до средствата, получени по договор за кредит, посочва, че те не съставляват лични средства, макар и да са получени от единия от съпрузите, тъй като задължението за връщане е солидарно за двамата съпрузи по силата на закона - чл.32, ал.2 СК. Без значение за оборване на презумпцията по чл.21 ал.3 СК е начинът на последващо погасяване на заемните средства, вложени в покупката на общата вещ. Изплащането на кредита със средства на един от бившите съпрузи води до облигационни отношения, но не и до промяна на правата им в съсобствеността. Процесния имот е закупен с Договор за ипотечен кредит, сключен по време на брака, а съпрузите - заемополучатели са солидарно задължени лица по смисъла на чл.32, ал.2 СК, независимо от това, дали задължението е поето еднолично или от двамата заедно, в случая задължението е поето и от двамата съпрузи солидарно. Претендира разноски.

**Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:**

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск по чл. 23 СК - за пълна, а в условие на евентуалност частична трансформация.

Ищецът Д. Д. В. е предявил иск срещу бившата си съпруга Н. А. В.А за признаване на

установено, че поради трансформация на лични средства е едноличен собственик на придобития по време на брака на страните недвижим имот, представляващ Офис 2, находящ се на партера на сграда в гр. София, СО-Район \*\*\*, ул. \*\*\*, вход \*, със застроена площ от 75.58 кв.м., заедно с 18.37 кв. метра идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото съставляващо парцел IV-382 в квартал 10 а по плана на гр. София, местност НПЗ Средец, целият с площ от 505 кв.м. посочва, че имотът е закупен от него и съпругата му по време на брака им частично с негови лични средства- 30 000 лв. дарени от баща му, а също с кредит в размер на 51 139 лв. получен по договор за кредит с „Юробанк България“ АД, по който кредитополучатели са били те двамата, както и неговите родители, като за обезпечаване на същия майка му е ипотекирала собствен недвижим имот. Твърди, че всичките погасителни вноски са правени лично от него с негови лични средства, като само за първите 17 вноски от началото на погасяването на заема до развода им в общ размер на 4825.11 лв. може да се приеме, че са в резултат на съвместен принос. Счита, че е налице преобразуване на негово лично имущество в придобиването на процесния недвижим имот, в размер на 48 726 лв. представляващи банков кредит и 30 000 лв., дарени от баща му Д. В., общо в размер на 78 726 лв. и моли да се признае за установено, че страните са съсобственици по отношение на имота при квоти съответно 2413 / 68 576 идеални части за Н. А. З. и 66 163 / 68 576 идеални части за него. Претендира разноски.

Ответницата Н. А. З. оспорва предявения иск като недопустим, тъй като е предявен като насрещен в друго делбено производство, но след изтичане на преклузивен срок. По същество оспорва иска като неоснователен. Твърди, че ищецът не е получавал дарение от баща си за закупуването на имота, а всички средства извън кредита-5688 лв. за депозита при публичната продажба и захранването на сметката със сумата от 13 370 лв., от която е платена окончателно цената, са с произход съвместни семейни спестявания. Погасителните вноски по кредита са също с произход семейни средства, дори по-голямата част от тях са правени от нейните доходи и от помощта от майка ѝ. Плащанията по кредита независимо от кого са правени не могат да променят правата в съсобствеността. Претендира разноски.

**От фактическа страна се установява, че** страните са били в граждански брак, сключен на 26.05.2000г., който е прекратен по силата на споразумение по чл.51 ал.1 СК, одобрено от бракоразводния съд по гр.д. № 73818/2018 г. по описа СРС, 139 състав, по силата на което е постановено Решение № 545635 от 26.11.2018 г., а бракът им е прекратен с развод по взаимно съгласие. Същият е продължил повече от 18 години.

Следователно бракът е сключен под режима на стария СК от 85 г., но е прекратен с влязло в сила решение, постановено по гр.д. № 73818/2018 г. по описа СРС, 139 състав, под режима на новия СК, в сила от 01.10.2009г., следователно и отношенията между тях се считат преуредени по режима на новия СК, съобразно §4 ПЗР на СК от 2009г.

Процесният имот е придобит въз основа на публична продажба от ЧСИ, проведена на 06.03.2017г., като Постановлението за възлагане е влязло в сила на 09.05.2017г., както следва:

От Постановление за възлагане на недвижимо имущество от 19.04.2017г. на ЧСИ М. Б. по

изп.д. № 20168380406335 /л.50/ е видно, че на 09.05.2017г. Н. А. В.а, ЕГН \*\*\*\*\* и Д. Д. В., ЕГН \*\*\*\*\* са придобили на публична продажба срещу сумата от 68 576 лв. недвижим имот с идентификатор № 68134.1107.182.1.17, представляващ Офис 2, находящ се на партера на сграда с идентификатор № 68134.1107.182.1 находяща се в гр. София, СО-Район \*\*\*, ул. \*\*\*, вход \*, със застроена площ от 75.58 кв.м., състоящ се от офис зала, бокс, предверие, три килера, две тоалетни, предверие, офис зала при граници: проход, вътрешен коридор, калкан, рампа, асансьор, заедно с 18.37 кв. метра идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото -имот с идентификатор № 68134.1107.182, УПИ, съставляващ парцел IV-382 в квартал 10 а по плана на гр. София, местност НПЗ Средец, целият с площ от 505 кв.м., при съседни ул. Златна Добруджа, УПИ V-383, УПИ VI-384, УПИ 381 и УПИ III-III-379. В постановлението е посочено, че задатък от 5688 лв. е внесен от купувачите с вносна бележка от 06.04.2017г., а остатъкът до пълната продажна цена от 68 576 лв. е довнесен на 13.04.2017г. с платежно нареждане. Представено е платежно нареждане /л.24/, от съдържанието на което е видно, че на 13.06.2017г. Н. А. З. е превела по изп.д.№ 6335/2016г. депозит за участие в търг -офис 2, на ул.Добруджа, сумата от 5688 лв.

По делото е представен договор за банков кредит HL 82209, сключен на 06.04.2017г., по силата на който Н. А. В.а, Д. Д. В., Ц. Д. В. и Д. С. В., /последните двама са родители на жалбоподателя/, в качество кредитополучатели, са получили от „Юробанк България“ АД кредит в размер на 51 139 лв., от които 50 000 лв. за покупката на имот от страна на първите двама и 1139 лв. застрахователни плащания свързани с договора. Сумата е преведена по сметка с IBAN \*\*\*\*\* и титуляр Н. А. З.. За обезпечение на задължението по договора за банков кредит е учредена ипотека на недвижим имот, собственост Ц. Д. В., видно от н.а. за Договорна ипотека върху недвижим имот 115, том I, рег, номер 1308, дело 100/2017 по описа на Нотариус Ц. Д.а.

Следователно сумата от 55 688 лв. са платени съвместно от двамата, от които 50 000 лв. от банков кредит и 5688 лв. са преведени лично от сметка на Н. З.. Разликата до пълната продажна цена възлиза на 12 888 лв. и единствено по отношение на тази част може да се твърди частична трансформация т.е. спорен е въпросът дали сумата е била негова индивидуална собственост или представлява общи средства. Ищецът твърди, че е имал лични средства -придобити чрез дарение от неговия баща.

Видно от вносна бележка от 12.04.2017г. Д. Д. В. е превел по банковата сметка на съпругата си Н. А. В.а с IBAN \*\*\*\*\* /същата, по която е преведена и заемната сума от банката/ сумата от 13370 лв. с основание „захранване“.

От заключението на депозираната на л.58 съдебно-счетоводна експертиза, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че преди пълното предсрочно погасяване на кредита са направени общо 33 броя вноски на каса, с основание „Погасяване на кредит“ за обща сума 9 222 лева, по 32 вноски като вносител е посочен Д. Д. В., а само една е с вносител Н. А. В.а. На 30.12.2019г. Д. Д. В. е наредил превод на сума в размер 48 400 лв. а като основание за превода е посочено „Пълно предсрочно погасяване на HL82209“.

С оглед доказване на индивидуалния произход на средствата по делото са ангажирани гласни доказателствени средства в о.с.з. на 25.11.2021г. са разпитани св.З. /майка на въззиваемата страна/, както и св. Е. /съсед и приятел на бащата на жалбоподателя/.

Според св.З. /майка на ответницата, чийто показания следва да се кредитират при условията на чл.172 ГПК/ тя лично е помогнала на дъщеря си и Д. да купят процесния имот, тъй като продала свой такъв през 2017 г. Твърди, че им дала около 10-15 000 лв.

Според разпитания пред съда св.Е. /приятел на ищеца/, малко преди покупката бащата на Д., Д. дал на сина си дарение от общо 30 000 лв. във връзка със закупуване на имот в същия блок, където живеели. Свидетелят присъствал лично на предаването на парите, съдействал също при оформяне на документите за кредита. Категоричен е, че парите са дарени само на сина му, тъй като последният по това време вече бил в лоши отношения с Н.. Според свидетеля това станало през 2017г., а парите за плащане на задатъка за търга също били от дарението.

Предвид изложеното, се налага извода, че първоинстанционният съд правилно е кредитирал събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства, тъй като е приел, че не е доказано пълно и главно нито пълна, нито частична трансформация на средства.

Няма други новопредставени доказателства пред настоящата инстанция, въпреки дадените от съда указания при насрочване, като и двете страни не разполагат със споразумението по чл.51 СК. В о.с.з. въззиваемата твърди, че процесното жилище не е предмет на споразумението изобщо, а само семейното жилище /което е собственост на майката на жалбоподателя/, а последният от своя страна не помни какво точно е подписал.

***При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:***

Когато в имуществените отношения между съпрузите е приложим законовия режим на съпружеска имуществена общност, придобитото по време на брака чрез договор за покупко-продажба имущество има същия статут, какъвто е статута на паричните средства, вложени в придобиването, като преценката се извършва съобразно нормативната уредба на СИО към момента на плащането. В случаите, които плащането е извършено от влог на единия съпруг при действието на СК от 1985 г. (отм.), по който съгласно чл.19 ал.1 паричните влогове се включват в обхвата на съпружеската имуществена общност, за да се обори презумпцията за съвместен принос по чл.19 ал.3 е необходимо да се установи произхода на средствата по влога и да се докаже техния личен характер. В случаите, в които плащането е извършено от влог на единия съпруг при действието на СК от 2009г., по който паричните влогове са изключени от обхвата на чл. 21 и имат статут на „друго лично имущество“ по смисъла на правната норма, презумпцията на чл. 21, ал. 3 е опровергана и другия съпруг следва да установи, че е влагал средства при набиране на влога. Съгласно постановеното по реда на 290 ГПК и задължително за настоящия състав Решение № 86 от 14.07.2016 г. по гр. д. № 914/2016 г., Г. К., II Г. О. на ВКС, доколкото паричните влогове са изключени от обхвата на чл. 21, ал. 1 СК от 2009 г. като общо имущество на съпрузите, за тях следва да се приеме

статута на "друго лично имущество" по смисъла на чл. 23, ал. 1 СК. За да се признае, че придобитото по време на брака на страните вещно право /на собственост/ е изключителна собственост на бившия съпруг-титulary на банковата сметка, следва платените суми за закупуване на процесния недвижим имот изцяло да са покрити от сумите по тази сметка и при условие, че по отношение на същата, съпруга - нетитуляр на конкретния влог няма установен принос за неговото набиране в размера към датата на плащането по реда на конститутивния иск по реда на чл. 30, ал. 1 СК.

***Процесният имот е придобит на името на двамата бивши съпрузи, като е платен от банковата сметка на въззиваемата страна, а не на жалбоподателя. Средствата по тази сметка са частично получени от договор за банков кредит в размер на 50 000 лв., а останалата е платена чрез налични средства.***

Съгласно Тълкувателно решение № 3/2018г. по т.д.№ 3/2015г. на ОСГК на ВКС, допустимо е да се установява частична трансформация, ако в утвърденото от бракоразводния съд споразумение съпрузите са уговорили, че придобитият по време на брака имот остава съсобствен, но без да са посочили изрично обема на правата си в съсобствеността. Ето защо и с оглед преценка процесуалната допустимост на иска, за наличието на която съдът е длъжен да следи служебно, на страните бе указано да представят сключеното от тях споразумение по чл.51 ал.1 СК. **Това не бе направено пред въззивна инстанция. Страните не спорят, че процесният имот изобщо не е обект на сключеното от тях споразумение. Следователно искът е процесуално допустим.**

Трайна и непротиворечива е практиката на ВКС, че по-големите доходи и притежаването на лични спестявания само по себе си не обосновава извод за пълна/частична трансформация на придобито по време на брака имущество, ако по делото не бъдат представени доказателства, че именно личните средства на претендиращия трансформацията съпруг са били използвани при заплащането на цената на имота при неговото придобиване. СГС е приел, че такива доказателства по делото не са представени, въпреки надлежно разпределената доказателствена тежест /в доклада на л.34 СГС изрично е посочил, че в тежест на ищеца е да установи влагането на лични средства при придобиването на имота т.е. как е платена цената на придобития недвижим имот от публична продава т.е. плащане по банков път на разликата над 50 000 лв./отпуснат кредит/ до дължимата цена от 68 576 лв./ и каква част от дарените от баща му 30 000 лв. са платени по сметка на ЧСИ . **Доказателства в тази насока също няма ангажирани.**

САС отчита факта, че кредитът е предсрочно погасен от страна на жалбоподателя през 2019г., но задължението за връщането им е поето солидарно от двамата съпрузи за нуждите на семейството – чл.32 ал.2 СК. При режима на съпругеска имуществена общност придобитото по време на брака, чрез договор за покупко-продажба имущество има същия статут, какъвто е статутът на паричните средства, вложени в придобиването му. Ако продажната цена е платена със средства, получени въз основа на договор за заем, заемател по който е само единият съпруг, влагането на тези средства не обуславя извод за наличие на трансформация по смисъла на чл.23 СК. Средствата, получени по договор за заем за

закупуване на жилище, не са лични, а общи, тъй като за задължението за тяхното връщане двамата съпрузи отговарят солидарно. Последващото погасяване на задълженията от единия от съпрузите, с негови лични средства, не се отразява върху принадлежността на придобитото право на собственост и не променя правата в съсобствеността, а поражда само облигационни задължения за другия съпруг, които следва да бъдат уредени след евентуалното прекратяване на брака. Ако целият кредит или част от него са погасени само от единия от съпрузите с негови лични средства, след прекратяване на брака този съпруг може, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, да претендира от другия заплащане на припадаща се част от платеното. В този смисъл са следните решения на ВКС, постановени във връзка с тълкуването на чл. 19, чл. 21 и чл. 25 СК 1985 г. (отм.), съотв. на чл. 32, ал. 2 и чл. 23 СК: решение № 904 от 2.10.2008 г. по гр. д. № 3167/2007 г., 1 г.о., решение № 415 от 22.10.2012 г. по гр. д. № 231/2012 г., 1 г.о., решение № 36 от 31.03.2015 г. по гр. д. № 3386/2014 г., 2 г.о., решение № 428 от 11.04.2016 г. по гр. д. № 6452/2013 г., 4 г.о., определение № 529 от 16.11.2017 г. по гр. д. № 1570/2017 г., 1 г.о. и др.

***Що се отнася до дарението на средства 30 000 лв. от бащата на жалбоподателя:***

Съгласно чл.225 ал.2 ЗЗД дарението на движими имущества трябва да стане в писмена форма с нотариално заверени подписи на страните или чрез предаване, а на ценни книжа - по надлежния начин за прехвърлянето им. В случая е допустимо дарението на тази сума пари да се доказва чрез свидетелски показания, тъй като се твърди да е сключено между роднини по права линия от първа степен. Константна е практиката на ВКС, според която за да се признае пълна или частична трансформация на лични средства по отношение на придобит по време на брака на страните недвижим имот, и да се уважи иск по чл.23 СК, в тежест на ищеца-бивш съпруг е да докаже при условията на пълно и главно доказване следните факти: 1. придобивната стойност на имота ; 2. размера на вложените средства, които имат личен произход по смисъла на чл.22 СК; 3. влягането на тези средства за придобиване на имуществото.

В случая въз основа на показанията на посочените по-горе свидетели тези факти не могат да се приемат за доказани. Показанията на св.Е. са общи, неопределени, без достатъчно конкретни сведения относно влягането им именно за придобиване на имота. От тях не може да се направи категоричен извод колко пари от дарените от бащата на Д. са били изразходвани за плащане на цената на процесния имот към ЧСИ. Към момента на даването на парите страните са били в брак и са живеели заедно, като по делото не се твърди и не е установено да са били във влошени отношения, напротив от свидетелските показания е установено, че са били в добри отношения, а родителите на ищеца, сега жалбоподател, дори са станали солидарни длъжници по кредита и са учредили ипотека върху свой собствен имот като реално обезпечение по договора с цел задоволяване семейни нужди.

С оглед гореизложеното, при липса на доказателства в друг смисъл, въззивният съд приема, че даването на парите е било извършено за материално подпомагане на семейството, а не само за единия съпруг, като такова дарение е морално и житейски оправдано в контекста на събраните доказателства. От друга страна е недоказано как са били използвани тези дарени



пари от семейството, т.е. не е доказано пълно и главно, че именно дарените средства са вложени в покупката на имота. Твърдението на св.Е., че съпрузите вече били в лоши взаимоотношения, поради което дарението е лично и само за сина Д., противоречи на направените през 2017г. банкови преводи от Д. по сметка на съпругата му Н. със сумата от 13 370 лв. и основание „захранване на сметка“ /трета задача на ССЕ/.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции, решението следва да бъде потвърдено.

### ***ПО РАЗНОСКИТЕ:***

На основание чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателят дължи в полза на въззиваемата направените по делото разноси, но такива няма направени. Видно от приложения договор за правна защита на л.19, на осн.чл.38 ал.2 ЗА е предоставена безплатна правна помощ. Затова в полза на адв.В. е дължим адв.хonorар, определен по Наредба №1/2004г. Данъчната оценка на имота възлиза на 61 179.80 лв., а на ид.части – предмет на иска по чл.23 СК е само 59 027 лв. Следователно дължимият honorар възлиза на 2300 лв. и то без вкл. ДДС /тъй като няма данни за регистрация по ЗДДС/. В приложеният списък по чл.80 ГПК се претендират само 2000 лв., които следва да бъдат присъдени за явяване пред настоящата инстанция.

Що се отнася до ч.ж. по чл.248 ГПК същата е напълно неоснователна, тъй като СГС е присъдил сумата от 2000 лв. по чл.38 ал.2 ЗА с обжалваното определение от 10.05.2022г. Съгласно тройната практика на ВКС не е необходимо доказване на предпоставките за осъществяване на безплатна правна помощ, а възражение в тази насока няма направени. Единствено се претендира, че няма реално плащане на honorар от страна на въззиваемата страна, което обаче не се и твърди. Затова определението също следва да бъде потвърдено. Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

## **РЕШИ:**

***ПОТВЪРЖДАВА*** решение № 260868 от 10.03.2022г., постановено по гр.д. №13421/2020г., по описа на СГС, ГО, 13 състав.

***ПОТВЪРЖДАВА*** определение от 10.05.2022г. с което е изменено решение № 260868 от 10.03.2022г., постановено по гр.д.№ 13421/2020г., по описа на СГС, ГО, 13 състав в частта за разноските.

***ОСЪЖДА*** Д. Д. В., ЕГН \*\*\*\*\*, гр. \*\*\*, ж.к.\*\*\*, ул.\*\*\*, съдебен адрес: гр. София, ул. „Цанко Церковски“ 26, чрез адв. К. Г. САК, ***ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА*** адв.Г. С. В. от САК адрес: гр. \*\*\*, ж.к. „\*\*\*\*“, бл.\*, вх.\*, ап.№ \*\*, сумата от 2000 лв./две хиляди лева/ адв.хonorар за оказано безплатно процесуално представителство пред въззивна инстанция на осн.чл.78 ал.3 ГПК вр.чл.38 ал.2 ЗА.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаване му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_